

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové v právní věci

žalobkyně:

S. K.

bytem XXX

zastoupena advokátem JUDr. Hugem Körblem

sídlem Hybernská 20, Praha 1

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu ze dne 15. 4. 2025, zaevidované pod sp. zn. OAM-0373666/DO-2025,

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobkyni vrátil dne 15. 4. 2025 její žádost o dočasnou ochranu, zaevidovanou pod sp. zn. OAM-0373666/DO-2025, jako nepřijatelnou, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobkyně a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti žalobkyně o dočasnou ochranu ze dne 15. 4. 2025, zaevidované pod sp. zn. OAM-0373666/DO-2025.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

- III. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení 10 140 Kč, a to do rukou jejího právního zástupce JUDr. Huga Körbla, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá vydání rozsudku, kterým by soud konstatoval, že zásah žalovaného spočívající v tom, že jí dne 15. 4. 2025 vrátil žádost o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou, byl nezákonný. Zároveň požaduje, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v porušování jejích práv, a přikázal žalovanému, aby obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu.
2. Žalobkyně je občankou Ukrajiny. Po vypuknutí ozbrojeného konfliktu vycestovala na území Itálie, kde získala dočasnou ochranu, která byla prodloužena do roku 2024. Dočasná ochrana zanikla následně v důsledku jejího neprodloužení, žalobkyně se e-mailem dotázala příslušného italského orgánu, přičemž má za to, že jí byl potvrzen zánik dočasné ochrany v Itálii.
3. Žádost žalobkyně o dočasnou ochranu v ČR byla následně žalovaným shledána nepřijatelnou dle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Lex Ukrajina“), konkrétně že žalobkyně získala dočasnou ochranu v Itálii.

II.

Obsah žaloby

4. Žalobkyně předně uvedla, že je jí známa výluka žádostí o dočasnou ochranu dle Legis Ukrajina ze soudního přezkumu dle § 5 odst. 2 Legis Ukrajina, žalobu proto podala s přihlédnutím k rozsudkům Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42 a č. j. 1 Azs 174/2024-42.
5. Žalobkyně namítla, že žalovaný nepostupoval v souladu se závěry shora uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu. Dle žalobkyně měl žalovaný prověřit, zda žalobkyně skutečně disponuje dočasnou či mezinárodní ochranou v jiném státě EU, a pokud ano, tak vyzvat žalobkyni k doložení toho, že učinila kroky k ukončení této dočasné ochrany v jiném státě EU a stanovit jí k tomu přiměřenou lhůtu. Žalobkyně dále má za to, že momentálně již nedisponuje dočasnou ochranou Itálie, což doložila kopií e-mailu italského orgánu.
6. Na základě výše uvedeného proto žalobkyně navrhla soudu, aby prohlásil zásah žalovaného spočívající ve vrácení její žádosti o dočasnou ochranu jako nepřijatelné za nezákonný, přikázal žalovanému obnovit stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu, a přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

7. Žalovaný uvedl, že žalobkyni již byla Itálií udělena dočasná ochrana, což odpovídá evidenci v *Temporary Protection Platform* (TPD), žalobkyně proto není osobou prchající před nebezpečím vyvolaným ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny.
8. Žalovaný dále uvedl, že SDEU řešená situace se týkala nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. c) Legis Ukrajina, tj. situace, kdy žadatel měl již dříve požádáno o dočasnou ochranu v jiném členském státě, ale (zatím) nebyla žadateli přiznána. Žádost žalobkyně o dočasnou ochranu byla naopak shledána nepřijatelnou v návaznosti na § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina, jelikož žalobkyně měla přiznanou dočasnou ochranu v Itálii. Žalovaný se rovněž domnívá, že dle logiky směrnice o dočasné ochraně není předpokládán druhotný pohyb osob, jimž byla dočasná ochrana přiznána, mezi jednotlivými členskými státy EU, přičemž český zákonodárce takovou možnost nepřipustil přijetím vstřícnější právní úpravy oproti směrnici o dočasné ochraně. Žalovaný rovněž z bodu 16 preambule k Prováděcímu rozhodnutí nedovozuje neomezené právo pohybu osob požívajících dočasnou ochranu dle Prováděcího rozhodnutí napříč členskými státy EU.
9. Žalovaný se taktéž vymezil proti recentní judikatuře Nejvyššího správního soudu (konkrétně proti rozsudkům ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, a č. j. 1 Azs 336/2024-42). Žalovaný pokládá závěry těchto rozsudků za nesprávné, protože dle žalovaného ze směrnice o dočasné ochraně ani českých právních předpisů neplyne právo druhotného pohybu uprchlíků mezi členskými státy EU, přičemž Nejvyšší správní soud tento závěr dovodil toliko z výkladových stanovisek Evropské komise jakožto *soft-law*. Dle žalovaného ovšem čl. 5 Prováděcího rozhodnutí nedopadá na osoby, které již získaly pobytové oprávnění v některém členském státu EU. Pokud by tomu tak mělo být, byl by dle žalovaného formulován jinak, což dovozuje z toho, že směrnice o dočasné ochraně místy užívá pojem *osoby požívající dočasné ochrany na území členského státu*. Obdobně dle žalovaného je citované rozšíření aplikace Prováděcího rozhodnutí v rozporu se systematickým i teleologickým výkladem směrnice o dočasné ochraně – taková aplikace by jednak vyprázdnila instituty mechanismu solidarity dle čl. 26 směrnice o dočasné ochraně, i povinnost slučování rodinných příslušníků dle čl. 15 směrnice o dočasné ochraně, což představuje dle žalovaného výjimečné případy směrnicí o dočasné ochraně předvídaného druhotného pohybu mezi členskými státy EU, jednak lze z vícero pasáží v preambuli směrnice o dočasné ochraně dovodit, že je druhotný pohyb uprchlíků mezi členskými státy EU nežádoucí.
10. Nesprávnost závěrů Nejvyššího správního soudu dovozuje žalovaný z následujícího. Zprvé bylo cílem původní dohody členských států o neaplikaci čl. 11 směrnice o dočasné ochraně rovnoměrné rozproštění žadatelů o dočasnou ochranu po všech členských státech, ne umožnění jejich druhotného pohybu, což dokládá žalovaný tím, že ČR obdobně jako Německo v roce 2024 vydala jednostranné prohlášení, dle kterého se z důvodu vyčerpání stávajících kapacit necítí vázání původní dohodou o neaplikaci čl. 11 směrnice o dočasné ochraně. Na tomto základě Nejvyšší správní soud nemohl své závěry přijmout s ohledem na vyluku aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně, protože z té se dle žalovaného ČR již vyvázala.
11. Zadruhé čl. 11 směrnice o dočasné ochraně má na uprchlíky pouze sekundární vliv, protože zavazuje k povinnostem členské státy EU. Případná absence mechanismu povinného navracení uprchlíků do země poskytující dočasnou ochranu dle žalovaného proto nezakládá

právo druhotného pohybu mezi členskými státy. Byť s tímto operuje Evropská komise ve sdělení ze dne 21. 3. 2022, č. C/2022/1806, tento závěr považuje žalovaný za Komisi blíže nezdůvodněný.

12. Zatřetí by dle žalovaného přijetí závěrů Nejvyššího správního soudu znamenalo další vytížení vyčerpaných kapacit ČR. Cílem tzv. Dublinské úmluvy přitom bylo mimo jiné předejít jevu známému jako *asylum shopping* tj. situaci, kdy žadatel o poskytnutí mezinárodní ochrany postupně žádá o mezinárodní ochranu ve větším množství států. Z judikatury NSS naopak vyplývá, že by v případech dočasné ochrany u osob dle Prováděcího rozhodnutí mělo dojít k legalizaci jevu *temporary protection shopping*, což dle žalovaného neodpovídá úmyslu evropského zákonodárce a mimoto by založilo nedůvodně privilegované postavení osob s dočasnou ochranou oproti jiným cizincům či dokonce občanům EU.
13. Začtvrté nelze v návaznosti na rozsudky SDEU ve spojených věcech C-244/24 a C-290/24, *Kaduna*, či ve věci C-695/20, *Fenix International* pouze Prováděcím rozhodnutím (nadto jeho nenormativní částí) zakotvit právo sekundárního pohybu mezi členskými státy, když takové právo nejen není směrnicí o dočasné ochraně zakotveno, ale v kontextu bodu 9 preambule směrnice o dočasné ochraně se jedná o nežádoucí stav. Za této situace nelze Prováděcím rozhodnutím zavést nekontrolovatelné sekundární přesuny osob požívajících dočasnou ochranu mezi členskými státy EU.
14. Žalovaný konečně uvedl, že SDEU řešená situace se týkala nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. c) Legis Ukrajina, tj. situace, kdy žadatel měl již dříve požádáno o dočasnou ochranu v jiném členském státě, ale (zatím) nebyla žadateli přiznána, nikoliv situace žalobkyně, jejíž žádost byla shledána nepřijatelnou dle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina. V této souvislosti odkázal žalovaný také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2022, č. j. 2 Azs 178/2022-46, v němž Nejvyšší správní soud dovodil správnost dosavadního postupu žalovaného. Dle žalovaného se Nejvyšší správní soud v recentní judikatuře k tomuto rozhodnutí nijak nevyjádřil, ani se vůči němu nevymezil.
15. Na základě výše uvedeného žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou, popř. aby položil SDEU předběžnou otázku ohledně souladu § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina s evropským právem.
16. Žalovaný následně zaslal soudu další vyjádření, a to v návaznosti na prováděcí rozhodnutí Rady ze dne 13. 6. 2025, kterým byla prodloužena dočasná ochrana do března 2027. Žalovaný upozornil, že oproti minulému rozhodnutí o prodloužení došlo v recitálech k několika změnám. Žalovaný z nich dovozoval, že druhotný pohyb držitelů dočasné ochrany je nežádoucí a že členský stát by měl žádost osoby, která je držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě, zamítnout bez dalšího. Dle žalovaného také Rada upřesnila význam dohody členských států o neaplikování článku 11 směrnice o dočasné ochraně, přičemž nebrání členskému státu odmítnout žádost o udělení dočasné ochrany osobě, která je či byla držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě.

IV.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

17. Městský soud v souladu s § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ř. s.“), přezkoumal popsany skutkový děj. Vycházel při tom ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

18. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem souhlasili, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Veškeré podklady a listiny, z nichž soud vycházel a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy v žalobkyní i žalovaným doložených písemnostech, které byly oběma stranám předem známy, a nebylo navrženo provedení dalších důkazních prostředků.
19. Úvodem soud uvádí, že žaloba v této věci je přípustná, jelikož SDEU ve věci *Krasiliva* dovodil, že čl. 47 Listiny základních práv EU vyžaduje, aby osoba žádající o dočasnou ochranu ve smyslu směrnice o dočasné ochraně měla přístup k účinné soudní ochraně.
20. Žaloba je důvodná.
21. Mezi stranami není sporné, že žalobkyně v minulosti po vypuknutí ozbrojeného konfliktu na území Ukrajiny požívala dočasnou ochranu v Itálii. Je ovšem sporné, zda žalobkyně v současnosti disponuje dočasnou ochranou Itálie. Tato skutečnost ovšem není pro rozhodnutí soudu v této věci zcela klíčová.
22. SDEU se sice ve věci *Krasiliva* explicitně nezabýval otázkou nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina, tj. případem, kdy žadatel již disponuje dočasnou či mezinárodní ochranou jiného členského státu EU, na uvedené rozhodnutí SDEU ovšem navázal Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, a ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42. Z nich vyplývá, že důvod nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina je rozporný s právem EU. Žádost je nutné ve správním řízení projednat věcně, přičemž žadateli, který již disponuje dočasnou ochranou či jiným dlouhodobým pobytovým oprávněním v členské zemi EU, je nutné umožnit nechat si existující dočasnou či mezinárodní ochranu zneplatnit. Učiní-li tak, bude mu udělena dočasná ochrana, v opačném případě bude jeho žádost zamítnuta.
23. Soud v tomto kontextu nevyhověl návrhu žalovaného předložit SDEU předběžnou otázku ohledně slučitelnosti § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina s evropským právem. Uvedená otázka byla posouzena Nejvyšším správním soudem, a to v kontextu existující judikatury SDEU. Taková předběžná otázka by proto byla nadbytečná.
24. Úvahy žalovaného stran neupravení druhotného pohybu ve směrnici o dočasné ochraně jsou v rozporu s recentní výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu. V ní je totiž dovozeno, že mají-li osoby dle čl. 2 odst. 1 Provděcího rozhodnutí právo zvolit si hostitelský členský stát, a nebude-li současně vůči nim uplatněn čl. 11 směrnice o dočasné ochraně, pak z toho vyplývá rovněž právo přemístit svůj pobyt do jiné zvolené členské země EU, jinak by výluka z aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně postrádala smysl.
25. Žalovaný zpochybňuje výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu s ohledem na smysl a účel směrnice o dočasné ochraně, dále pak na to, že Provděcí rozhodnutí nemůže zakotvit nová práva, která neupravuje již směrnice o dočasné ochraně, a konečně že by v důsledku interpretace Nejvyššího správního soudu došlo k založení nedůvodně privilegovaného postavení žadatelů o dočasnou ochranu.
26. Soud prvně doplňuje, že systém nakládání s vysídlenými osobami dle Provděcího rozhodnutí stanovil *ad hoc* speciální kritéria týkající se tohoto jednoho případu hromadného

vysídlení osob. Nejedná se proto o obecné zakotvení příznivějšího právního standardu než v případě jiných cizinců či občanů EU, jejichž pohyb mezi státy EU podléhá určitým pravidlům. Rovněž je nutné uvést, že oproti občanům EU či osobám žádajícím o azyl ve smyslu Dublinského nařízení jsou držitelé dočasné ochrany v odlišném postavení, jelikož se u nich nepočítá s pobytem přesahujícím existenci důvodu pro udělení dočasné ochrany. Není proto u nich dán případný důvod pro přísnější regulaci druhotného pohybu, jelikož jejich pobyt ať v prvním či druhém členském státě bude na základě tohoto pobytového titulu vždy pouze dočasný.

27. Soud dále neshledává, že by závěry Nejvyššího správního soudu byly rozporné se smyslem a účelem směrnice o dočasné ochraně. Směrnice o dočasné ochraně sice skutečně blíže neupravuje případy druhotného pohybu mimo žalovaným citovaný čl. 15 a 26, to ovšem neznamená, že by druhotný pohyb sama zakazovala. Tento závěr ostatně vyplývá rovněž z žalovaným uvedeného sdělení Evropské komise – byť žalovaný považuje závěry Komise za blíže nezdůvodněné a *soft-law*, jedná se o interpretační vodítko, které mělo žalovaného přivést k závěru, že směrnice o dočasné ochraně nezamezuje *a priori* druhotnému pohybu osob čerpajících dočasnou ochranu mezi členskými státy.
28. Žalovanému lze přisvědčit, že členské státy mohou přijmout úpravu nad minimální standard směrnice. Aplikace přerozdělovacího mechanismu dle čl. 26 směrnice o dočasné ochraně ani v případě možnosti volného výběru členského státu pro účely druhotného pohybu přitom není omezena, když aplikace daného mechanismu je na základě čl. 26 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně beztak odvislá od souhlasu dotčených přemísťovaných osob – uvedené ustanovení by postrádalo smysl, pouze pokud by čl. 26 směrnice o dočasné ochraně bylo možné aplikovat i bez souhlasu přemísťovaných osob, protože ty by se v takovém případě mohly vrátit nazpět. Článek 15 směrnice o dočasné ochraně sice při otevření možnosti druhotného pohybu není příliš potřebný, je ale nutné zohlednit, že se jedná o obecný minimální standard. Prováděcí rozhodnutí se nadto k druhotnému pohybu držitelů dočasné ochrany vyjádřilo v tom smyslu, že je na základě dohody států vyloučena aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně – uvedený postup fakticky a v souladu s čl. 11 směrnice o dočasné ochraně prakticky vyprázdnil povinné slučování rodin dle čl. 15 směrnice o dočasné ochraně, protože generální výluka jakékoliv aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně má za faktický následek nutnost otevřít druhotný pohyb napříč členskými státy nejen fakticky, ale rovněž i legálně. Být žalovaný výluku čl. 11 směrnice o dočasné ochraně činí spornou s poukazem na jednostranná prohlášení ČR a Německa, právní irelevancí těchto jednostranných prohlášení se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudcích č. j. 1 Azs 174/2024-42 a č. j. 1 Azs 336/2024-42. Samotný fakt jednostranného prohlášení bez odrazu v normativním či nenormativním textu Prováděcího rozhodnutí nemůže mít následky, které žalovaný s uvedeným prohlášením spojuje. Žalovaný mimoto neuvádí žádnou novou skutečnost, která by zpochybnila dřívější závěry Nejvyššího správního soudu.
29. Lex Ukrajina v současnosti neobsahuje normu, která by založila nepřijatelnost žádosti o dočasnou ochranu u osoby, která v minulosti byla držitelkou dočasné ochrany v jiném členském státě, ale o tuto ochranu v mezidobí z jakéhokoliv důvodu přišla. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina se totiž týká pouze osob pod souběžnou dočasnou ochranou jiného členského státu. Judikatura Nejvyššího správního soudu ovšem nerozporuje, že tento stav možný není, pouze žalovanému uložila, aby v těchto případech byla taková osoba

poučena o nemožnosti souběžného využívání dočasné ochrany ve více členských státech, případně aby žalovaný prověřil, zda udělením dočasné ochrany v ČR automaticky zanikne dočasná ochrana udělená v jiném členském státě. Závěry žalovaného zpochybňující citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu proto neobstojí.

30. Pokud jde o judikaturu citovanou žalovaným v jeho předchozím vyjádření, není přiléhavá, jelikož jím citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 178/2022-46 byl překonán rozsudkem SDEU ve věci *Krasiliva*, jak ostatně plyne i z recentních výše zmíněných rozsudků Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud se proto nemusel s uvedeným rozsudkem nijak vypořádávat, když ten byl vydán před navazující judikaturou SDEU v návaznosti na předběžnou otázku položenou právě Nejvyšším správním soudem.
31. Žalovaný tudíž v této věci nepostupoval v souladu s právem, jak bylo vyloženo ve shora citované judikatuře Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud dovodil, že druhotný pohyb osob ve smyslu § 3 Legis Ukrajina je přípustný za podmínky, že takové osoby nepožívají ve stejný moment dočasné či mezinárodní ochrany ve více než jednom členském státě EU, a že o žádosti o dočasnou ochranu je nutné vést řádné správní řízení. Žalovaný proto měl v této věci nejprve postavit najisto, zda žalobkyně skutečně je či není držitelem dočasné ochrany v Itálii – u čehož nepostačí paušální odkaz na informační systém TPD, u něhož není dán princip materiální publicity. V této souvislosti je nutné dodat, že pokud v současnosti žalobkyně nedisponuje dočasnou ochranou Itálie, pak na ni nelze vztáhnout § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina. Cílem Lex Ukrajina bezpochyby totiž nebylo zamezit ukrajinským uprchlíkům přístup k dočasné ochraně, pokud nejsou pod mezinárodní či dočasnou ochranou některého z členských států EU. Takový postup by buďto nutil uprchlíky vracet se do země původu, což není možné v důsledku panujícího válečného konfliktu, nebo pobývat na území ČR bez pobytového oprávnění, či se pokusit získat dočasnou či mezinárodní ochranu v jiném členském státu EU. Obě tato řešení jsou přitom nežádoucí – nelze právní řád vykládat restriktivně, aby docházelo k systematickému nárůstu počtu osob bez pobytového oprávnění v ČR, stejně jako není možné, aby byli uprchlíci bez právního titulu *de facto* nuceni opustit území ČR. Takový postup nadto obchází dohodnutou neaplikaci čl. 11 směrnice o dočasné ochraně. Pakliže má žalovaný dojem, že jsou kapacity ČR ve věci dočasné ochrany již zcela vyčerpány, může ministr vnitra na půdě EU iniciovat změnu Prováděcího rozhodnutí a spuštění mechanismu solidarity dle čl. 26 směrnice o dočasné ochraně.
32. Po případném seznání, že žalobkyně v současnosti stále disponuje dočasnou ochranou Itálie měl žalovaný ověřit, zda Itálie nespojuje s přiznáním dočasné ochrany v jiném státě EU *ex lege* zánik dočasné ochrany v Itálii analogicky k § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina, a pokud by tomu tak nebylo, pak žalobkyni poučit o možnosti zneplatnění své případně existující dočasné ochrany v Itálii, jelikož není v souladu s českými právními předpisy možné souběžně požívat dočasnou ochranu ve více státech EU. Protože tak žalovaný neučinil, postupoval v této věci nezákonně.
33. Pojal-li nadto žalovaný u žalobkyně podezření o hypotetickém pokusu zneužít právo, měl takové podezření náležitě prokázat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2025, č. j. 5 Azs 190/2024-20, ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, a ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42), nikoli zneužití presumovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

34. K dodatečnému vyjádření žalovaného k žalobě soud konstatuje, že na výše uvedeném posouzení nemůže nic změnit ani žalovaným zmíněné prováděcí rozhodnutí Rady ze dne 13. 6. 2025. Je nezbytné zdůraznit, že jde o recitály (body preambule), tj. odůvodnění normativní části. Recitály nejsou bez významu, nejde ovšem o vlastní normy, nýbrž o výkladová vodítka. Nemění tedy normativní části Prováděcího rozhodnutí ani směrnice o dočasné ochraně. V daném případě recitály 4 a 5a reagují na rozsudek SDEU ve věci *Krasiliva*. Soud se na rozdíl od žalovaného nedomnívá, že na jejich základě je druhotný pohyb držitelů dočasné ochrany nežádoucí a že je nutné osobě, která je (byla) držitelkou dočasné ochrany v jiném členském státě, zamítnout (odmítnout) její žádost o dočasnou ochranu ČR bez dalšího.
35. Předně má soud za to, že žalovaný dezinterpretuje recitál 4, potažmo bod 30 rozsudku SDEU ve věci *Krasiliva*, resp. dovozuje z něj závěry v nich neobsažené. SDEU uvedl, že „orgány členského státu jsou však oprávněny v rámci zkoumání této žádosti ověřit, zda osoby žádající o povolení k pobytu uvedené v čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55 spadají do kategorií osob uvedených v článku 2 prováděcího rozhodnutí 2022/382 a požívají dočasné ochrany a zda již nezískaly povolení k pobytu v jiném členském státě“ – hovoří se o ověření, o zamítnutí žádosti zde není ničeho. Recitál 4 pak sice zmiňuje zamítnutí žádosti osoby, která dočasnou ochranu získala v jiném členském státě, ovšem s ohledem na v něm obsažený odkaz na bod 30 rozsudku SDEU ve věci *Krasiliva* a nutnost postupu v souladu s ním je izolovaný výklad žalovaného nesprávný.
36. Co se týče recitálu 5a, jeho podstatou je dle soudu to, že nemůže být udělena vícenásobná dočasná ochrana – sám žalovaný poukazuje na to, že recitál 5a navazuje na recitál 4 hovořící o cíli *zabránit vícenásobné registraci k dočasné ochraně*. Nejvyšší správní soud ve shora citované judikatuře dospěl k závěru, že pokud již byla v jiném členském státě dočasná ochrana zrušena, může být udělena v ČR, a pokud zrušena nebyla, má žalovaný žadateli umožnit ji zrušit. Tyto závěry Nejvyššího správního soudu přitom nejsou v rozporu ani s bodem 30 rozsudku SDEU ve věci *Krasiliva*, ani s recitály 4 a 5a.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a výše uvedený zásah žalovaného byl nezákonný. Zároveň s tím soud zakázal žalovanému, aby pokračoval v porušování práva žalobkyně na podání žádosti o dočasnou ochranu a obnovil stav před vrácením žádosti žalobkyně o dočasnou ochranu jako nepřijatelné.
38. Žalovaný musí v souladu s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu ověřit, zda žalobkyně disponuje dočasnou či jinou mezinárodní ochranou v jiném členském státě EU, která zároveň v daném hostitelském státě nezanikne *ex lege* analogicky k § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina. Pokud žalobkyně nebude disponovat dočasnou či mezinárodní ochranou v jiné členské zemi EU, pak musí žalovaný vyhovět její žádosti o dočasnou ochranu, jestliže naopak bude žalobkyně disponovat dočasnou či mezinárodní ochranou v jiném členském státě EU, která nebude způsobilá zaniknout postupem analogickým k § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina, pak žalobkyni náležitě poučí o jejím právu nechat si dočasnou či mezinárodní ochranu v dané hostitelské zemi zneplatnit a případných důsledcích pro přiznání dočasné ochrany v ČR, pokud by tak žalobkyně neučinila.

39. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalobkyně. Od soudního poplatku byla osvobozena ex lege dle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, náleží jí náhrada nákladů na zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 ve spojení s § 9 odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, z tarifní hodnoty ve výši 88 000 Kč, tj. 4 620 Kč za každý ze dvou úkonů uvedených v § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení, žaloba), a dále paušální náhrada za dva úkony právní služby po 450 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Soud proto přiznal žalobkyni nárok na náhradu nákladů řízení ve výši 10 140 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. června 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.